

Till Domkapitlet i Luleå stift

Anmälan av stötande uttalanden av prästen Torbjörn Lindahl, anställd i Luleå stift

Luleå stift kan inte ha anställda som förstör trovärdigheten för hela kyrkan. Jag bifogar utdrag från den blogg som Lindahl använder för att chockera och uttala sig emot svenska kyrkans förhållningssätt och grundläggande värderingar - alla människors lika värde, religionsdialog och samarbete. Men han skriver också mycket om det positiva i katolska kyrkan.

Det är omöjligt att fortsätta att använda medlemmarnas avgifter till anställda som inte arbetar utifrån samma uppdrag och förhållningssätt som arbetsgivaren

Det är omöjligt att tillåta en anställd att offentligt sprida desinformation om arbetsgivaren plus att det skulle finnas en kultur av tillåtelse för sådant

Det är omöjligt att ha anställda som menar att de arbetar utanför de lagar och förordningar som gäller för alla andra i Sverige

En anställd som inte kan godta de etiska och moraliska förpliktelser och det arbetssätt som gäller enligt arbetsgivaren bör uppmanas att söka sig till annan arbetsgivare

LOJALITETER OCH SPLITTRINGAR I GUDS KYRKA

Nu är det dags skriva något igen. Av bloggans besöksstatistik att döma börjar läsarnas intresse för det föregående inläggets kommentarsdebatt att något avta. Drar mig till minnes att jag lovat att eventuellt återkomma till några av de frågor som aktualiserats. Vilka minns jag dock inte riktigt och inte ids jag titta efter heller. Bloggande är nämligen för mig en total inspirationsverksamhet. Man skriver när andan faller på, när man får lust och när man drabbas av inspirationen

Varning! Det här är ett rätt långt inlägg. Inspirationen infann sig tydligen.

I någon av mina kommentarer har jag skrivit att debatten uppenbarat avgörande skillnader i grundsyner även mellan människor som kan ha andliga engagemang ganska nära varandra.

Jag har en bestämd känsla av att jag berört det förr, men det förtjänar upprepas: det är naturligtvis skillnad på den (som tex jag) som alltid haft sitt huvudsakliga andliga hem i svenska kyrkan och som lärt sig se vår kyrkas alla olika väckelsetraditioner som delar av en större helhet, och å andra sidan dem som ser en viss andlig rörelse som själva centrum och kyrkan som något som bara finns i bakgrunden. Så skilda utgångslägen gör givetvis att man spontant kan reagera ganska olika på konkreta händelser.

Sedan blir det ibland missförstånd därför att man reagerar så olika inför olika ord. Ett sådant är uppenbarligen *tradition*. Ett rött skynke för vissa. För mig - numera - ett positivt ord.

En annan skillnad är hur man principiellt ser på hela den andliga utvecklingen genom historien. För en del - synes det mig - verkar bilden vara att det finns ett idealtillstånd som man enkelt bara kallar "enligt Bibeln" och att all utveckling sedan i praktiken bara är förstelning eller avfall. Ett alternativt sätt är ju att tro att även - åtminstone delar av - den kyrkliga utvecklingen efter apostlatiden, och de ordningar som därmed skapats, kan varit ledd av den Helige Ande.

Det finns åtskilligt som vi bär med oss i vår lutherska kyrka som inte entydigt och klart kan återfinnas i Nya Testamentet, utan där vi är helt utlämnade till - i ordets mest positiva bemärkelse - traditionen för att komma dit vi nu befinner oss. En sådan sak är dop av spädbarn (som jag tycker är riktigt). Hur mycket vi än kan anse sådana dop bibliska med tex omskärelsen (av späda pojkar) som förebild så är det klart: det står ingenstans i Nya Testamentet tydligt och klart att spädbarn döps. En annan sådan sak är att kvinnor går till nattvarden. Ingenstans i Nya testamentet omtalas det heller. Om man alltså vidhåller att man vill ha odiskutabelt klara bibelord - "var står det skrivet"- för exakt varje detalj i det kyrkliga handlandet, då måste man avfärda tex dessa två saker.

En annan sak är frågan om lojaliter vid konflikter och splittringar. Om man befinner sig i en kyrklig konfession (som vi den lutherska) som gör anspråk på att vara en del i den allmänliga Kyrkan, i ett specifikt samfund (svenska kyrkan) och eventuellt tillhör någon av dess mer tydliga väckelserörelser eller kyrkliga traditioner (laestadianism, EFS, ELM,

En annan sak som blir viktig inför frågan om mindre andliga grupper kan gå "sin egen väg" och bryta med det större sammanhang man är sprungen ur, gäller hur mycket av det andliga innehållet som blir kvar. När man i väckelsetraditioner valt att "bilda eget" har man ofta gjort det för att det gamla sammanhanget upplevts som avfallet och omöjligt att leva i. Ofta är det någon särskild sak som man vill värna som just i den tiden är särskilt hotad. Men varje utbrytning innebär en förlust. Tex skulle det som var ämne i föregående inlägg - möjligheten att en väckelserörelse börjar med ovigda lekmannasakramentsförvaltare - innebära en förlust av just det historiska (på Bibelns grund byggda)* ämbetet och även en förlust av liturgi då man oftast förenklar gudstjänstens uttryck.

Min personliga linje i ett antal konkreta frågor som kan uppstå i detta virrvarr är:

1. Jag deltar med glädje i alla väckelseriktningar inom vår svenska kyrka. Jag har predikat i OAS, EFS, ELM (fd BV), högkyrkliga sammanhang och i laestadianismen (i flera av dess riktningar). Jag kommer alltid att beklaga om någon av dessa riktningar tar (ännu tydligare) steg bort från kyrkans gemenskap och det andliga innehåll som ligger inbäddat i kyrkans ordningar.

2. Min lojalitet ligger väl normalt så högt upp i hierarkin som möjligt. Om en rörelse inom svenska kyrkan tex sviker ämbetet och en kyrklig sakramentsförvaltning, då ligger lojaliteten hos kyrkan. Om svenska kyrkan misstolkar det som kallas "lutherskt" så ligger min lojalitet med de lutherska bekännelseskriterierna. Om svenska kyrkan går en egen väg och inför kvinnligt prästämbete och vigslar för enkönade par, då ligger min lojalitet med den allmänkyrkliga tron och Bibeln.

3. Om det andliga läget skulle bli sådant att jag inte längre anser mig kunna leva ett andligt liv inom svenska kyrkans gemenskap - hur drar man den gränsen, mitt personliga andliga liv med Gud kan jag väl alltid ha oavsett vad alla andra tycker! - så skulle jag (det har jag också skrivit förut) hellre "backa" till en äldre gren på det kyrkliga trädet (tex bli katolik eller ortodox)** än flytta ut på en ännu tunnare gren (tex en laestadiansk frikyrka med "lekmannapräster" och, sannolikt, förtunnad liturgi)

4. Det finns också ett "mellanalternativ". Det är *Missionsprovinsen*. Så vitt jag kan se är det ursprungliga skälet till dess uppkomst att rädda det som svenska kyrkan är på väg förspilla: ämbetet. Men man har löst det på ett betydligt genuinare och "kyrkligare" sätt än de lågkyrkliga rörelser som bara låter lekmän uppträda som präster. Genom att ha vigda biskopar (som genom kyrkor i Afrika står i biskopstradition från svenskkyrkliga biskopen Bo Giertz) bevarar man ett ämbetsarv som gör att dess präster andligt sett är "riktiga" präster på samma "nivå" som svenska kyrkans. Så även om Missionsprovinsen är en organisatorisk avspjälkning från den yttre kyrkan i vårt land*** så innebär den inte en andlig substansförlust på samma sätt som en lekmanaledd väckelsekyrka skulle innebära. Skulle jag då kunna tänka mig vara engerad inom Missionsprovinsen? Ja, om jag tror att det finns en chans att svenska kyrkan kan återupprättas (när skulle man sluta tro på Guds möjligheter i det avseendet?) då skulle jag kunna betrakta Missionsprovinsen som en tillfällig livbåt i väntan på det stora skeppets reparation. Men om svenska kyrkan skulle bli så förfallen att jag med säkerhet skulle tro mig veta (hur kan jag veta det?) att Gud för all framtid definitivt har flyttat ljusstaken, då skulle jag välja enligt alt 3 ovan.

* utan att göra ett komplett bibelstudium om ämbetet i biblisk belysning så är det ju klart att roten till det kyrkliga ämbetet finns i Nya Testamentet, bl a genom

1. Jesu utvägande av de tolv apostlarna och det särskilda kallandet av aposteln Paulus
2. apostlarnas odiskutabla auktoritet i den första församlingen. Se apostlagärningarnas början, tex hur dom far för att kontrollera väckelsen i Samarien och hur dom insätter de sju medhjälparna (bla Stefanus och Filippus)
3. förekomsten av *äldste* (grekiska: presbyteros, därav vårt ord präst) och *församlingsföreståndare* (grekiska: episkopos, därav vårt ord biskop)
4. Paulus ord till sina efterföljare Timoteus och Titus att "insätta" äldste och reglerna för vem som kan insättas. Det är alltså inte bara församlingen som väljer utan en befintlig ämbetsinnehavare "insätter" efterföljare. Här är roten till den senare kyrkliga "vigningen" som biskopar utför

** till hugnad för alla som riskerar trilla av stolen i chock över att jag i nödfall skulle kunna tänka mig bli katolik: det är nog långt dit och trösten är att Luther faktiskt var katolik och - om vi vågar gå utöver våra fördomar och se sanningen: i princip allt det förfall i den medeltida romerska kyrkan som Luther faktiskt kritiserade är borta ur dagens katolska kyrka!

*** man måste dock inse att varje splittring från ett större till ett mindre sammanhang innebär en förlust, förlusten av kontakt med det större sammanhangets omgivning, det omkringboende folket

uttryck i de genompolitiserade beslutsorganen, tex kyrkomötet, inte genuint är *svenska kyrkan*, och att dessa beslutsorgan därför saknar verklig auktoritet, särskilt när dom fattar beslut i lärofrågor.

8. Därför att det är roligt.

9. Därför att jag högakttningsfullt skiter i om det anses att jag - pga mina teologiska övertygelser - strider mot lagar och förordningar som kommer från JÄMO eller annan statlig institution som människor hittat på. Som redan aposteln St Petrus sade på tiden det begav sig: *man måste lyda Gud mer än människor*.

10. Därför att jag - i likhet med aposteln St Paulus - inte kan "svika den himmelska synen".

Sammanfattningsvis: för att jag hör hemma i *svenska kyrkan*.

VARFÖR VARA KVAR I SVENSKA KYRKAN?

Här på bloggen har det - nyligen och säkert någon gång tidigare - ställts frågan till mig varför jag är kvar (som präst) i svenska kyrkan när jag ändå är så på tvären mot det som kyrkan står för idag. Frågan har jag också fått många gånger förut, av arbetskamrater, av förtroendevalda, av debattörer i tidningar, av journalister och av andra. Svaret är alltid - även om jag inte alltid uttrycker det lika långgrandigt som jag nu kommer att göra - detta:

1. Därför att jag är döpt i svenska kyrkan (av min farfar som var präst i svenska kyrkan) och därefter alltid tillhört svenska kyrkan (inte döpt i Missionsförbundet som vår ärkebiskop - vem av oss är mest svenskkyrklig kan man undra!?)
2. Därför att jag tillhör en prästsläkt som varit präster (dock inte i rakt nedstigande led) i svenska kyrkan sedan slutet av 1600-talet (känslomässigt argument).
3. Därför att jag konfirmerats och levt mitt sakramentala liv inom svenska kyrkans ramar i hela mitt liv (endast ett undantag finns vad jag kan minnas: en gång när vi under vår "ekumeniska" ungdomstid en gång deltog i en ungdomsmässa i Missionskyrkan. Idag skulle jag snarast skylla det på ungdomligt oförstånd)
4. Därför att jag prästvigts i svenska kyrkan och avgett prästlöften vilka tar sikte på att man ska utföra en tjänst åt Gud och medmänniskan och det löftet innehåller inga nödutgångar utan man står fast vid det till dess att den som givit uppdraget återkallar det. (Precis som mänsklighetens uppdrag att förvalta jorden. Det gäller fram till Kristi återkomst. Vi kan aldrig säga att nu är det så illa med jorden och miljön och allt så nu kan vi skita i det)
5. Därför att just svenska kyrkan - om hon verkligen tar vara på sitt djupa, breda och i sanning *katolska* arv - är en av de (andligt) rikaste kyrkorna i världen. Läs gärna Bo Giertz' herdebrev där han skriver om det trefaldiga arv som svenska kyrkan äger; *arvet från fornkyrkan* (bibeln, sakramenten, ämbetet); *arvet från reformationen* (klarheten i läran om trons rättfärdighet); *arvet från väckelsetiden* (den personliga omvändelsen och insikten om Guds verk i omvändelsen, nådens ordning). I verkligheten är det ju så, just i denna tid, att "svenska kyrkan" med ljusets hastighet håller på att förslösa detta arv. Desto viktigare då att det finns några som vill hålla fast vid det.
6. Därför att det finns människor som behöver mig och min tjänst. Visserligen är jag fullständigt övertygad om att Gud är mäktig att sörja för dem på annat sätt om jag försvann (Gud är inte totalt beroende av en liten person) men så länge han sänder människor i min väg som låter sig andligen födas under min predikstol (i praktiken framför en obetydlig liten ambo!) och vid det nattvardsbord jag dukar och i den själavård jag kan erbjuda, då är det min kallelse att inte springa iväg som en lejd herde "när han ser ulven komma".
7. Därför att jag anser att den "svenska kyrka" som kommer till tydligast

HUR FOBISK ÄR JAG?

Det kan man verkligen fundera över. I dessa Pride-tider är det ju aktuellt med fobier. Så vilka fobier har jag?

1. Homofob? Utan tvekan.

Det som kvalificerar mig är att jag anser att ett äktenskap bara kan ingås av två personer av olika kön.

2. Islamofob? Absolut.

I motsats till nuvarande ärkebiskopen och övriga fyra framröstade kandidater vid senaste ärkebiskopsvalet anser jag utan någon som helst tvekan att Jesus ger en sannare bild av Gud än Mohammed. Blir man inte islamofob för det så vet jag inte vad man ska göra.

Då ser ni att jag i allt är en exemplarisk och lydig präst. Gör precis som chefen säger. När folk i gemen hör att jag är "kvinnoprästmotståndare" och att jag aldrig firar mässa ihop med prästvigda kvinnor då tror dom ofta att jag bryter mot kyrkans ordning eller att jag vägrar göra mitt jobb. Men så är inte fallet. Jag har aldrig under mina 36 prästår vägrat något som ålagts mig att göra. Att mina chefer hittills avstått från att ålägga mig något som dom vet att jag allvarligt skulle ogilla, det är ju snarast exempel på att det inom kyrkans ledande skikt finns vilja till ett samarbete och gott förhållande på ett sätt som kanske många inte är medvetna om.

Vilka föredrag jag ska åhöra får ni veta senare under helgen. Jag kan dock trösta eventuella oroliga läsare att vi inte avser åhöra föreläsningen "Fittan i teori och praktik".

Till sist kan jag berätta att jag fick en kommentar till föregående inlägg. Den innehöll en länk till en hemsida som publicerat skrift av Luther om judarna. Det var apropå det jag skrev om kyrkornas roll under förintelsen. Jag har valt att inte publicera kommentaren då jag inte vill ge spridning åt denna Luthers skrift. Den som vill läsa må själv söka på nätet. Men en sak kan man säga: Luther hade ett drastiskt uttryckssätt. När han skriver om judarna ser vi det tydligt och har svårt följa med i svängarna. Kanske är det dags att vi "lutheraner" ser att samma sak gäller om många av hans uttryck om påven och katolicismen. Att påven är antikrist är kanske mer uttryck för Luthers temperament än det ska tolkas som en förblivande andlig sanning.

När friden ett hjärta bevarar
stor rikedom får det och makt
Det räknar ej längre och sparar
står ej som sitt eget på vakt
Det frestaren bjuder att vika
och källor att flöda så rika
i lidandets brännheta trakt

Men såsom den jagande hunden
som ej äger rast eller ro
men räds för vart prassel av vinden
och själv ej sin räddning kan tro
så värnlöst är människans sinne
när icke på djupet där inne
Guds frid och hans salighet bo

Vet hela Guds frid du behöver
om hjärtat skall provet bestå
och hela Guds himmel däröver
sitt skyddande valv måste slå
Här duger ej dela och tveka
Hur vågar ditt hjärta du neka
att hela sin rikedom få

* då det tidigare nått mig att det finns läsare som reagerat mot att jag vid något tillfälle kallat Hertsökyrkan för "min kyrka" så förklarar jag (igen): det betyder inte att jag äger kyrkan; det är snarare uttryck för en kärlek (som det är rimligt att en präst har) och i sak betyder det inte mer än att det är min stationeringsort och den plats där jag har gudstjänstansvaret och utför större delen av mitt gudstjänstarbete.

** samtliga personer i skeendet *män*. (Precis som den konklav som snart ska samlas i Rom och välja påve.) Tur att finns något sammanhang där det är lite gammaldags ordning och reda och inte hela tiden måste vara så förtvivlat jämställt, men folk uppenbarligen är nöjda och glada ändå, tänkte jag där jag satt i min bänk :)